

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Murenulæ Sacræ Vestis Sponsæ Regis Æterni
Vermiculatæ Opus, De Privilegiis Ordinum Regularium**

Alviset, Virginius

Campidonæ, 1673

Articulus 2. De Amissione privil. per Renuntiationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62361)

quantum demum.

40 Quantum vero ad privilegia concessa per constitutiones scriptas, non minus controversitur, qualia, vel qua sint revocata, cum sufficientibus circumstantiis ad hoc ut Regulares teneantur illis abstinere. Nam Tridentinum aliqua revocavit, ac deinde diversi Summi Pontifices, & praecipue Clement. VIII. Gregor. XV. & Urban VIII. Sed quia plurimum vocatur in dubium, an eorum revocationes sint sufficientes, & alias tadiofum foret hic referre ad longum constitutiones, magis e re mihi visum fuit, si solum in praesenti dixerem, me in sect. 4. probabiliter ostensurum, nullam revocationem esse sufficientem, quamvis sim allegaturus ad instructionem, singulas revocationes, pro concurrentia privilegiorum, & difficultatum in contextu hujus operis.

ARTICULUS II.

De Amissione Privilegiorum per Renunciationem.

SUMMARIUM.

- 1 Quisque potest renunciare suo juri.
- 2 Ad hoc requiritur ut sit certus illius.
- 3 Et ut per actum expressum renunciaret.
- 4 Et ut omnes interesse habentes consentiant.
- 5 Et ut renunciatio acceptetur.
- 6 Regularis non potest renunciare privileg. sui Ordinis.
- 7 Si renunciaverit etiam cum juramento, potest ad illud redire.
- 8 Clericus non potest renunciare privileg. Clericali.
- 9 Si omnes fratres unius Monasterii renuntiant

privileg. sui Ordinis, non tenet.

- 10 Neque si omnes Praelati.
- 11 Requiritur ut ipsum capitulum renuntiet ad validitatem.
- 12 An licitum reassumere privilegium, cui suis renuntiatum.

Alter modus quo potest amitti aliquod privilegium, est per Renunciationem hoc est, si privilegiatus sponte testetur se non velle amplius uti suo privilegio. cap. licet de Regul. cap. nuper de decim. & recur sari ff. de acquir. hered. Quia his qua se introducunt sunt recusare omnino conceditur cap. statuiimus de Regul. l. p. dex ff. de mun. & l. si quis in conscribendo. Episc. & Cler. Sed ad hoc requiruntur nempe primò, ut is, qui renunciat, sit certus, se tale jus vel privilegium habere, quia nemo videtur renunciare juri quod ignorat. l. si quis ff. de acquir. hered. & l. noster ff. de in off. test. ubi DD. Secundò, ut per actum expressum illi renuntiet: Quod si per tacitum, seu interpretativè, necesse est eum habere intentionem, ut dicitur hoc facit, valeat pro renuntiatione, ut sciat talem actum habere vim expressi; & protali ab omnibus reputari, quia alias non extenduntur actus, nisi ad cogitata, & ut in ceteris, sic & in renuntiatione, etiam generali, Secundum notata à Barbof. in colle. ad l. si de certa re. de trans. Tertio, requiritur, ut omnes interesse habentes consentiant renuntiationi. c. ad haec de off. arch. & cap. quoniam omnes de Reg. jur. in 6. Addunt aliqui per Quartam conditione, renuntiationem esse acceptandam à Principe. Atque ex his descendendo ad privilegia Regularium, quomodo possint per renuntiationem amitti. Respondeo Primò, non posse privatum fratres

fratres unius Ordinis, vel Cōgregationis suis renuntiare, tum ratione tertia conditionis, quæ deficeret, tum quia licet unus privilegiorum spectet ad singulos fratrum in individuo, gratia tamen non est ipsi immediate concessa, sed suo Ordini seu corpori, jura autem Ordinis non sunt penes singulos. Imo etiam si aliquis privatus non pro toto Ordine, sed pro seipso solo renuntiaret privilegii sui Ordinis (etiam cum juramento) non teneret tamen renuntiatio; sed posset seipso redire ad renuntiata, quia quamdiu est Ordinis, non potest facere quin deriventur ad se ea, quæ sunt illius, ea ratione qua dicimus, non posse judicem laicum cognoscere cōtra Clericum, etiam si ille renuntiet privilegio fori, & incurere censuram, qui illum etiam consentientem percussit, quia non potest à se abdicare privilegium illud, non illi sed suo Ordini clericali concessum.

Ereodem jure Respondeo secundò. Neque omnes fratres unius Monasterii, Cōgregationis, vel Ordinis, posse renuntiare alicui privilegio sui Monasterii, Ordinis vel Congreg. si sigillatim singuli suam renuntiationem producunt, quia licet videantur omnes renuntiare, non renuntiant tamen nisi ut singuli, nec renuntiatione unius potest jungi cum renuntiatione alterius, & sic non potest dici adesse renuntiationem communem collegii, seu communitatis, sed singulares, & privatas, personarum singularium, longe enim aliud est personas agere prout unum corpus communitatis faciunt, & collegialiter, & agere quatenus sunt personæ privatas.

Inductò. Neque à Prælati solis Monasterii, vel Ordinis potest hæc renuntiatione fieri. Tum quia renuntiatio est quadam species alienationis, Prælati au-

tem non possunt seipsis alienare, quia illi non habent, nisi administrationem. *can. si privatum 12. qu. 1. & can. Episcopum 14. quest. 1.* concessa autem administratione (etiam libera) non censetur data facultas alienandi. *cap. fraternitatem. de donat. leg. filii familias. ff. eod. l. contra. ff. de pact. l. preses. Cod. de transf.* Tum quia licet illi sint pars nobilior sui corporis, non tamen sunt major, sed minor, clamant autem omnia jura, non posse partem minorem communitatis renuntiare juribus ad illam spectantibus.

Unde Respondeo ego Quarò. Hanc renuntiationem esse faciendam, vel à Capitulo, aut in Dieta, representante totum Ordinem, & tunc tenebit secundum dicta in initio hujus artic. Et fratres illius Ordinis, Monasterii, seu Provincia, non poterunt amplius uti tali Privilegio. An verò possint postea ad illud redire, & aliud Capitulum, aliave dieta, vel novus Prælati illud reassumere, ego puto, quòd si primò renuntiatio facta est per constitutionem confirmatam à Papa non possunt omnino ad illud redire. At si 2° facta est per simplex statutum, major videtur difficultas, quia hoc ipso quòd Capitulum renuntiavit nomine communitatis, videtur abdicasse à se privilegium, cui renuntiavit, & ideo non posse ad illud redire. *argum. can. hoc nequaquam 7. quest. 1. cap. ad supplicationem. & cap. quidam de renunt.* Absurdum enim est, aliquem redire ad id, cui renunciandum putavit. *leg. si quis ius iurandum. Cod. de reb. cred.* Et non concedimus redintegrare, id quod semel repudiatum est. *leg. cum quidam eodem de condit. insert.*

Attamen ego contrarium teneo, quia privilegium durat adhuc in voluntate Papæ, seu Principis, quamdiu renuntiatio non est acceptata. Ergo potest rediri

rediri ad illud. Nam cum unum Capitulum non possit ligare manus alteri, semper manebit integra facultas ad illa redeundi, sicut videmus interdum sancita in uno Capitulo generali, cassari in sequenti, vel cassata redintegrari.

ARTICULUS III.

De Amissione Privilegiorum ob Cessationem causa.

SUMMARIUM.

- 1 Privil. non durat, nisi secundum intentionem concedentis.
- 2 Princeps non intendit ut duret, si causa cessat.
- 3 Hoc intelligitur secundum aliquos in odiosis solum.
- 4 Privil. non cessat cum causa, si illa est solum partialis.
- 5 Neque si adhuc durat conditio personae.
- 6 Quid tenendum de privilegio, cuius causa impulsiva cessat & 8.
- 7 Regulares relaxari an omittant ob id privilegia & 9.
- 10 Multa privilegia fuerunt concessa Regul. propter observantiam.
- 11 Monasterium non gaudet privilegiis Congreg. a qua separatur.
- 12 Aliae explicat. ones axiom. quod cessante causa cessat privilegium. 15. 17. 18.
- 13 Privilegium datum propter paupertatem non amittitur acquisitis opibus.
- 15 Neque datum ob multitudinem liberorum, ali- quibus mortuis.
- 16 Concessum ob dignitatem, ea abdicata, retinetur.

HAc via item amitti privilegia constat ex can. generaliter. 16. qu. 1. can. fin. 25. q. 2. cap. cum cessante, de appell. cap. quia nonnulli; de cler. non res. cap. suggestum. de decim. cap. Abbate de verb. sign. l. quoties. C. de prec. imp. off. l. titia. ff. de legat. 2. & l. privilegia. ff.

de reb. aut iud. poss. Ratio est, quia privilegium non durat, nisi secundum intentionem concedentis, non est autem creditibile, intendere & velle Principem, ut duret, cessante causa propter quam illud concessit: sicut non est creditibile, quod fuisset concessurus, si causa non existisset: sunt autem paria, non habuisse causam ab initio, aut jam finitam esse, quae fuit. Et ita praeter jura citata, docent Gloss. cap. ita nos 25. quest. 2. Crot. cap. Lubri. er. de usur. Et Joan. Andr. in addit. ad specul. tit. de instr. ed. §. 11.

Verum distinguendum est primo inter privilegia. Nam Sanch. & nonnulli alii volunt illud axioma, quod cessante causa, cessat privilegium, debet intelligi de solis odiosis.

Distinguendum est secundo inter causam totalem, & partialem; nam si causa privilegii cessat solum ex parte: aut si una sola cessat, cum sint plures, non tamen cessabit privilegium. Neque similitudinem si adhuc durat conditio personae, propter quam conjunctim cum causa, (quae cessavit) concessum fuit §. affirmativ. in l. de nupt. Barth. l. 1. ff. sol. matr. & alii communiter.

Item ego distinguo inter causam finalem & motivam, seu impulsivam; quia si sola impulsiva cessat, non tamen privilegium, modo finalis duret. Et sic v. g. Roder. 10. 1. qq. reg. 9. a. 10. ait, quod licet aliqui Religiosi male vivant, & sint relaxati, non tamen amittunt sua privilegia, quia, inquit, haec concessa sunt Ordini & statui, non formae vitae, quamvis haec (puta observantiae rigor) fuerit causa impulsiva, & motiva eorum.

Sed haec doctrina patietur difficultatem in opinione eorum, quos retuli, vbi de intellectu privilegii. v. addit. Angel. qui volunt vitari rescriptum ob falsitatem causae impulsivae.